

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2020.3.3.19>**С. Є. Петров**кандидат юридичних наук,
докторант

Науково-дослідного інституту публічного права

ДОСЛІДЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ГОЛОВНОГО СЕРВІСНОГО ЦЕНТРУ МВС: ПИТАННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ

Метою статті є визначити методологічну основу дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України в умовах оновлення доктрини публічного адміністрування на новітній концепції «розумного управління», орієнтованого на надання публічно-сервісних послуг в їх широкому розумінні в контексті сучасних людиноцентричних підходів. У статті висвітлено актуальні питання дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України на основі сучасних методологічних підходів пізнання явищ правової дійсності. Обґрунтовано, що в основі такого дослідження мають бути застосовані методи наукового пізнання, зокрема, діалектики, функціональний, порівняльно-правовий, структурного аналізу, прогностичний, застосування яких повинне визначатися метою дослідження в межах визначеного методологічного підходу. Основоположні принципи мають визначати адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України як державного органу, уповноваженого на проведення державної політики у сфері надання сервісних послуг, зумовлених необхідністю забезпечення правохорони в широкому її розумінні щодо кола «специфічних» питань – забезпечення безпеки дорожнього руху та експлуатації транспортних засобів. Тому, вважаємо, що досліджуючи специфіку адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України варто враховувати: 1) загальну концепцію оновленого публічного адміністрування та його завдання, функції, принципи та методи; 2) функції держави та державних органів в певній сфері суспільних відносин, які не повинні зводитися виключно до «сервісного» змісту через призму необхідності виконання функцій держави: охорони та захисту прав, свобод та інтересів осіб, забезпечення законності та правопорядку, що потребує досліджень двох складових: а) суто управлінської діяльності Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України; б) його публічно-сервісну функцію забезпечення надання сервісних послуг у відповідно до сучасних цивілізаційних запитів: сервісності, прозорості, доступності, професійності, швидкості, інформаційності.

Ключові слова: публічні послуги, сервісні послуги, адміністративно-правовий статус, орган державної влади, управління, дозвільна система, компетенція, повноваження, суб'єкт владних повноважень.

Постановка проблеми. Дослідження, позбавлене мети та проведене без визначених методів, оцінки методів пізнання явищ правової дійсності, та їх правильного застосування приречене бути не об'єктивним, не повним, таким, що не враховує багатогранних чинників, які є визначальними для пізнання сутності та форми таких явищ, а, відповідно, і отримані в результаті такого дослідження висновки. Неможливо надати всебічну, повну, обґрунтовану характеристику адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС

без визначення його місця в структурі органів державної влади, суб'єктів адміністративного права, елементів його адміністративно-правового статусу в їх взаємозв'язку та взаємодії. До того ж, навіть у такому випадку дослідження має ґрунтуватися на методологічних підходах, тобто. Визначенні провідної ідеї, яка має бути покладена в основу функціонування такого органу, завдань та функцій в умовах реформування системи публічного адміністрування на новій концептуальній основі. Тому визначення цих методологічних завдань є необхідним для

належної правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС.

Стан дослідження. Питання методології дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС не було предметом наукового дослідження. Це зумовлене тим, що і дослідження його є окремим предметом наукових досліджень, які до цього не проводилися. Почасти, це зумовлене тим, що Головний сервісний центр МВС було сформовано як спеціалізований державний орган МВС з надання сервісних послуг порівняно недавно. Оскільки за своєю природою сервісні послуги, які надаються цим органом є спеціалізованим видом адміністративних послуг, надання яких в силу специфічних особливостей та мети особливого правоохоронного підходу до їх надання покладено на спеціалізований орган МВС, є цілком допустимим застосувати висновки та результати досліджень загального характеру щодо надання адміністративних послуг та сервісних послуг в діяльності територіальних сервісних центрів МВС. Серед таких робіт варто визначити роботи: І.О. Бондаренко «Організаційно-правові основи надання послуг в галузі митної справи» (2006 р.), В.І. Сіверін «Адміністративно-правові засади надання дозвільних послуг суб'єктами публічної адміністрації» (2010 р.), О.О. Воронянкіна «Адміністративно-правовий статус державної міграційної служби України» (2012 р.), Т.О. Булковського «Управління якістю надання адміністративних послуг Міністерством внутрішніх справ України» (2013 р.), В.В. Петьовки «Правове регулювання надання адміністративних послуг в Україні» (2014 р.), Циганова О.Г. Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України (2018), Рибінської А.П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України (2019), Мозгового О.О. Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України (2019). Загалом, вони були орієнтовані на дослідження суспільних відносин, які формуються у процесі надання адміністративних послуг органами публічної влади, зокрема, правоохоронними органами та сервісними центрами МВС зокрема. Відповідно, питання адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС обійдені увагою науковців і потребують свого ретельного дослідження.

Загально-теоретичні питання правового статусу суб'єктів адміністративного права та правового регулювання діяльності з надання адмі-

ністративних послуг були предметом наукових пошуків провідних вчених-адміністративістів, зокрема: В.Б. Авер'янова, О.М. Бандурки, В.В. Юровської, М.В. Джафарової, Т.О. Коломоець, С.В. Ківалова, А.Т. Комзюка, О.П. Рябченко, Д.М. Чечот, Ю.С. Бахтіної, В.К. Колпакова, В.В. Петьовки, В.І. Сіверін, Г.С. Іванової, О. Алтуніної та ін.

Мета статті. Визначити методологічну основу дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС в умовах оновлення доктрини публічного адміністрування на новітній концепції «розумного управління», орієнтованого на надання публічно-сервісних послуг в їх широкому розумінні в контексті сучасних людиноцентричних підходів.

Виклад основного матеріалу. Обґрунтування потреби в застосуванні методологічного підходу висвітлено в працях багатьох науковців. Так, О.Ф. Скакун визначила методологію пізнання правової матерії як систему певних теоретичних принципів, логічних прийомів, конкретних засобів дослідження предмета науки [3, с. 13]. Така позиція свого часу була висловлена і М.М. Рассоловим [4, с. 24–26]. К.Д. Петряєв же визначав методологію як систему сутнісних аспектів світогляду і теорії [5, с. 8]. Недоліком такого підходу вважаємо відсутність використання інструментарію (способів) наукового пізнання, від яких відірвано «ідейне» навантаження такого пізнання.

В.К. Колпаков визначає, що методологія і метод співвідносяться як ціле і частина цілого, як загальне і окреме, як система та її компонент, а методологічне знання існує у двох основних формах: у вигляді методологічних концепцій та у вигляді окремих методів. Водночас, предмет дослідження «веде» за собою й метод, який обирається для дослідження цього предмету, визначає межі його застосовування та прийнятності [6, с. 251].

Вагомий внесок в сферу досліджень правових аспектів надання публічних послуг внесла дисертація О.М. Буханевича «Теоретико-правові та праксеологічні засади надання адміністративних послуг в Україні» (2016 рік), в якому комплексно розкрито теоретичні основи та практика правового регулювання надання адміністративних послуг в Україні, І.А. Гончарової «Адміністративно-правовий аспект процедури надання адміністративних послуг» (2017 р.), В.Д. Щербаня «Адміністративно-правові засади публічно-сервісної діяльності органів виконавчої влади» (2017 р.).

В роботі О.Г. Циганова «Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України» (2018 р.) проаналізовано адміністративно-правові відносини щодо надання адміністративних послуг у сфері правоохоронної діяльності України. Загальні положення щодо адміністративно-правових аспектів формування і розвитку Національної поліції в Україні висвітлено в кандидатській дисертації Д.В. Влащенко (2019 р.).

Висновки, отримані в цих дослідженнях певною мірою конкретизовані щодо окремих аспектів діяльності МВС України. Серед них варто назвати праці І.В. Дроздової «Міністерство внутрішніх справ України як суб'єкт надання адміністративних послуг» (2009 р.), Д.С. Денисюка «Адміністративно-правові засади дозвільної діяльності ДАІ МВС України» (2010 р.), Д.М. Ластовича «Адміністративно-правові засади надання поліцейських послуг в Україні» (2016 р.).

В європейському дискурсі поняття «державне управління» (публічне адміністрування, публічне управління) охоплює три виміри: урядування (governance) як процес колективного вироблення та реалізації стратегічних рішень на основі механізмів консенсусу між публічними органами та приватними суб'єктами, формування й узгодження їх інтересів, координація їх дій; адміністрування (administration) визначається як чіткий розподіл повноважень і обов'язків між учасниками процесу та інформаційно-комунікативне забезпечення вертикальної та горизонтальної координації дій між суб'єктами врядування; менеджмент (management) є сукупністю управлінських дій, процесів, що спираються на інституційну основу адміністрування і спрямовані на забезпечення виконання стратегічних рішень, прийнятих у системі врядування. Використовуються: управлінські технології, форми, засоби та методи управління.

Кожен з вимірів характеризується власними принципами. Принципами «урядування» є: демократичного врядування; широкої участі громадськості; належного врядування та адміністрування; лояльності та поваги до територіальної цілісності; свободи дій; нормативних правових гарантій охорони, здійснення та захисту; належного ресурсного забезпечення; міжрегіонального та міжнародного співробітництва.

Принципами «адміністрування»: субсидіарності; концептуального визначення регіональної влади; взаємовідносин регіональних влад з органами місцевого самоврядування; консти-

туційного та законодавчого закріплення; відповідальності за діяльність в інтересах населення регіону; організаційної незалежності; належного контролю та нагляду.

Принципами «менеджменту» є: формування й реалізація стратегій, програм, проектів досягнення людиноорієнтованих цілей демократичного врядування.

Зазначені підходи є загальними підходами до політики держави у сфері управління чи адміністрування публічними справами. За влучним висловленням Циганова О.Г., наразі підлягає переосмисленню предмет адміністративного права, предмет адміністративно-правового регулювання, який в Україні в пострадянський період залишався в полоні застарілої архаїчної доктрини, в основу якої було покладено дві складові: 1) юрисдикційну, яка регламентувала застосування такого засобу впливу на суспільні відносини, як «адміністративний примус»; 2) управлінський вплив держави на суспільні відносини (державне управління, державне адміністрування) [7, с. 31].

Погодимось з позицією В.Б. Авер'янова, що доктрина адміністративного права, яка консервує властиву тоталітарній державі ідеологію панування держави над людиною, за якою роль останньої зводиться до об'єкта, а не суб'єкта, на який спрямовані владно-розпорядчий вплив і адміністративний примус з боку державних органів наразі є неприйнятним [8, с. 60]. На сьогоднішній момент реформування системи державного управління обрало теорію менеджменту, орієнтовану на «клієнта», громаду, людину, що є носієм прав та свобод; оперативне визначення способів досягнення результату, вирішення завдань, забезпечення ефективності управління, забезпечення високої правлінської відповідальності і сприйняття державних службовців як кваліфікованих менеджерів, застосування функціональних інструментів управління сучасного менеджменту.

Наразі відбувається перехід до сучасної моделі публічного адміністрування, яка визначена Всесвітнім Банком як «New Public Management». Потреба оновлення такої важливої галузі правового регулювання суспільних відносин, як адміністративного права потребувало оновленої доктрини. На твердження В.Б. Авер'янова головним завданням такої доктрини мало стати утвердження визначальної спрямованості адміністративного права на забезпечення реалізації та захисту прав громадян. Як наслідок підґрунтям та основоположною

засадю оновленого адміністративного права має бути людиноцентристська ідеологія як ключовий засіб гармонізації відносин між публічною владою і людиною [11, с. 88].

Нас зацікавило питання, поставлене в своїй праці Федорук Н.С. щодо відповідності окремих критеріїв публічного права до ідеології людиноцентризму. Дійсно, попри те, що категорія «публічний інтерес», як і категорія «людиноцентризму» широко вживається в науковій правовій термінології, зміст категорії «публічного інтересу» залишається або не визначеним, або протилежним в працях окремих науковців, що потребує вирішення цього питання. Так, О.І. Миколенко вважає, що «публічний інтерес» визначається інтересом держави чи суспільства, які завжди є пріоритетними щодо інтересів приватної особи [9, с. 100–104]. На противагу ньому, Р.С. Мельник тримається позиції, що «публічним інтересом» є інтереси приватних осіб, які є важливими для всіх членів суспільства [10, с. 36]. В цьому контексті аргументованою є його позиція, що «публічні інтереси» відображають інтереси конкретної особи і, водночас, всіх інших осіб. На противагу публічному інтересу, інтерес приватний є інтересом конкретної особи. Беззаперечною на наш погляд є позиція О.І. Миколенко, що з точки зору людиноцентризму держава не може мати якийсь власний інтерес, відмінний від інтересів окремих осіб [9, с. 104]. Врешті-решт, хоч держава з точки зору міжнародного права і є самостійним суб'єктом, сувереном, та все ж, вона є виразником волі свого народу. Стаття 1 Конституції України також визначила, що Україна є демократичною державою, тобто, державою волі народу (*demos cratia*). Та й з точки зору позицій людиноцентризму держава не може протиставлятися громадянському суспільству. Навпаки, держава є формою організації такого суспільства.

В цьому контексті класифікація публічних інтересів, запропонована Федорук Н.С. з точки зору людиноцентризму є цілком прийнятною. До них автор відніс інтереси осіб: 1) які одночасно стосуються кожної особи – члена суспільства або громади; 2) забезпечуються виключно шляхом реалізації владних повноважень; 3) захист яких здійснюється з метою виконання державою своїх функцій із забезпечення прав та інтересів кожного [12, с. 251].

Одним з перших нормативно-правових актів, що поклав фундамент реформування державного управління і його трансформацію в систему публічного адміністрування став Указ Прези-

дента України від 22.07.1998 р. «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» [13]. Ідеї, закладені в цій концепції здійснили ідейний поштовх до переосмислення сутності, змісту та призначення публічної влади, теоретичні засади публічного адміністрування в Україні. Відтак на питання призначення публічної влади була дана остаточна відповідь служіння людині.

Згодом О.Г. Цигановим було висловлено тезу щодо необхідності в сучасних умовах переосмислення предмету та методу правового регулювання адміністративного права [7, с. 31]. Погодимось, що тривалий час визначення адміністративного права вже в період незалежної України перебувало в фарватері застарілої ідеології радянських часів: ідеології «державного управління» суспільними справами.

Наразі науковцями в галузі адміністративного права виявлено «дихотомію» предмета адміністративного права, яка виявила окрім «управлінського» елементу ще й надання публічних чи адміністративних послуг. Водночас, О.Г. Циганов другим елементом структури предмету адміністративного права визначив «публічно-сервісну» складову. Такий висновок ним було зроблено на підставі обґрунтування кола відносин, врегульованих адміністративним правом. І такими ним визначено відносини: 1) державно-управлінські; 2) публічно-сервісні (або обслуговуючі) відносини. Притому, останні ним визнано домінуючими [7, с. 32].

Вирішення питань загальнотеоретичного характеру, зокрема, провідної ідеї, принципів та засад правового регулювання адміністративних відносин відіграє ключове значення для визначення питань прикладного характеру та пізнання сутності окремих інститутів адміністративного права, зокрема, діяльності публічних органів з надання публічних (адміністративних) послуг. В основі такого підходу лежить застосування двох методів наукового пізнання – індукції та дедукції, особливо коли йдеться про пізнання явищ «загального» та «особливого».

Водночас, діалектичний метод пізнання дозволяє пізнати явища та процеси правової дійсності у їх взаємодії та взаємозв'язку. Так, пізнання особливостей адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України неможливо поза межами пізнання загальної спрямованості вектору правового регулювання адміністративних відносин, доктрини людиноцентризму чи людиноцентричної ідеології, які лежать в основі такого регулювання, пріори-

тетних напрямків, поняття, сутності та ознак публічних послуг, що надаються органами державної влади та їх структурними підрозділами, адміністративно-правового статусу таких органів, порядку їх створення та ліквідації, визначення їх компетенції та повноважень, відповідальності, особливостей їх публічної діяльності та контролю за дотриманням ними законодавства та ін. Досліджуючи особливості адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України, неможливе його визначення та правова характеристика без визначення вищезазначених категорій.

На сьогоднішній день засадничим концептом є ідея людиноцентризму у спрямованості діяльності держави та її органів. Основоположність ідеї людиноцентризму для формування сучасного українського адміністративного права, яке повинне мати своєю основною метою створення необхідних умов для здійснення приватними особами у сфері публічного управління всього належного їм масиву прав, свобод та законних інтересів обґрунтовано Р.С. Мельник [14, с. 6]. Солідаризуємося з ним та визнаємо, що дійсно, людиноцентризм нарешті отримав визнання на рівні влади. Цьому слугувало формування засад державної політики України в галузі прав людини, закріплених в Постанові Верховної Ради України від 17.06.1999 р. [15]. Зазначеною постановою було визначено основні принципи та напрямки державної політики в галузі прав людини. Так, серед основних принципів було визначено: визнання прав і основних свобод людини і громадянина такими, що дані людині від народження і є невід'ємними; забезпечення верховенства прав і основних свобод людини у відносинах з державою; забезпечення рівності всіх людей перед законом і судом; визнання верховенства права, за яким проголошення і реалізація прав і основних свобод людини і громадянина засновано лише на законі; недопущення звуження змісту та обсягу проголошених Конституцією України прав і основних свобод людини і громадянина. Та на наше переконання, чи ненайголовнішими стали два принципи, якими визначено міру свободи особи та держави: 1) визнання презумпції особистої свободи людини відповідно до принципу, згідно з яким дозволено все, крім того, що прямо забороняється законом; 2) визнання обмеженості свободи держави, її органів і посадових осіб відповідно до принципу, згідно з яким дозволено лише те, що прямо передбачається законом. Важливою гарантією цих принципів стало закріплення в Прикінцевих положеннях

норми, що жодне з положень Зasad державної політики України в галузі прав людини не може тлумачитися всупереч правам і основним свободам людини, а самі положення є основою законотворчої діяльності в сфері прав і основних свобод людини.

Нажаль, попри те, що проведення державної політики у сфері надання сервісних послуг МВС покладено на Головний сервісний центр МВС, в світлі законодавчих актів, орієнтованих на забезпечення прав і свобод людини, «служінню» людині та забезпечення задоволення його запитів, в Положенні про Головний сервісний центр МВС [2] про права людини, права суб'єкта звернення за сервісною послугою не йдеться, що потребує негайного виправлення.

Висновок. Основоположні принципи мають визначати адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС як державного органу, уповноваженого на проведення державної політики у сфері надання сервісних послуг, зумовлених необхідністю забезпечення правоохорони в широкому її розумінні щодо кола «специфічних» питань – забезпечення безпеки дорожнього руху та експлуатації транспортних засобів. Тому, вважаємо, що досліджуючи специфіку адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС варто враховувати: 1) загальну концепцію оновленого публічного адміністрування та його завдання, функції, принципи та методи; 2) функції держави та державних органів в певній сфері суспільних відносин, які не повинні зводитися виключно до «сервісного» змісту через призму необхідності виконання функцій держави: охорони та захисту прав, свобод та інтересів осіб, забезпечення законності та правопорядку, що потребує досліджень двох складових: а) суто управлінської діяльності Головного сервісного центру МВС; б) його публічно-сервісну функцію забезпечення надання сервісних послуг у відповідно до сучасних цивілізаційних запитів: сервісності, прозорості, доступності, професійності, швидкості, інформаційності.

Список використаної літератури:

1. Про схвалення Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 р. № 90-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/90-2006-%D1%80#Text>
2. Про затвердження Положення про Головний сервісний центр МВС: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07.11.2015 № 1393.

- URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MVS889.html
3. Скакун О.Ф. Теорія держави і права. Харків: Консум, 2001. 704 с.
  4. Рассолов М.М. Проблемы теории государства и права : учеб. пособие. Москва : Юнити. *Закон и право*, 2007. 640 с.
  5. Петряев К.Д. Вопросы методологии исторической науки. Киев : Выща шк., 1971. 163 с.
  6. Колпаков В.К. Методология административно-деліктного права. *Науковий вісник Юридичної академії*. 2004. № 3. С. 247–254.
  7. Циганов О.Г. Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України : дис. д.ю.н. : 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. Київ : Державний науково-дослідний інститут МВС України, 2018. 587 с.
  8. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В.Б. Авер'янова. Київ : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. 668 с.
  9. Миколенко О.І. Публічний і приватний інтерес в адміністративному праві. *Правова держава*. 24'2016. С. 100–104.
  10. Мельник Р.С. Загальне адміністративне право : навчальний посібник / Р.С. Мельник, В.М. Бевзенко ; За заг. ред. Р.С. Мельника. Київ : Ваіте, 2014. 376 с.
  11. Авер'янов В.Б. Людиноцентристська ідеологія як основа реформування українського адміністративного права в умовах інтеграційного процесу. *Держава та регіони. Серія : «Право»*. 2010. № 2. С. 87–92.
  12. Федорук Н. С. Публічно-правові ознаки сучасного адміністративного права України з позицій людиноцентризму. *Актуальні проблеми держави і права*. 2019. Вип. 82. С. 248–254.
  13. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. С. 32.
  14. Мельник Р.С. Новели сучасної концепції сучасного адміністративного права. *Lex portus*. 2017. № 5. С. 5–16.
  15. Про Засади державної політики України в галузі прав людини : Постанова Верховної Ради України від 17.06.1999 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/757-14#Text>

Petrov S. Ye. Study of the administrative and legal status of the Main Service Center of the MIA: issue of research methodology

The aim of the article is to determine the methodological basis of the study of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine in terms of updating the doctrine of public administration on the latest concept of “smart management”. The article highlights current issues of research of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine on the basis of modern methodological approaches to knowledge of the phenomena of legal reality. It is substantiated that such research should be based on methods of scientific knowledge, in particular, dialectics, functional, comparative law, structural analysis, prognostic, the use of which should be determined by the purpose of the study within a certain methodological approach. The basic principles should determine the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine as a state body authorized to conduct state policy in the field of service, due to the need to provide law enforcement in its broadest sense on “specific” issues – road safety and operation of vehicles. Therefore, we believe that researching the specifics of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine should take into account: 1) the general concept of renewed public administration and its tasks, functions, principles and methods; 2) the functions of the state and state bodies in a particular area of public relations, which should not be reduced solely to “service” content through the prism of the need to perform state functions: protection and defense of rights, freedoms and interests of individuals, law and order, which requires research: a) purely administrative activities of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine; b) its public service function of providing services in accordance with modern civilizational demands: service, transparency, accessibility, professionalism, speed, information.

Key words: *public services, services, administrative and legal status, public authority, management, permitting system, competence, powers, subject of power.*